

Україна
Донецький окружний адміністративний суд

Р І Ш Е Н Н Я
І М Е Н Е М У К Р А І Н И

09 червня 2022 року

Справа №200/136/22

приміщення суду за адресою: 84122, м.Слов'янськ, вул. Добровольського, 1

Донецький окружний адміністративний суд у складі головуючого судді Бабаш Г.П., розглянувши за правилами спрощеного позовного провадження (у порядку письмового провадження) адміністративну справу за позовом Веселого Олексія Васильовича (РНОКПП: 2976710490, зареєстроване місце проживання: Донецька область, м. Новоазовськ, вул. Степна, буд. 82; адреса фактичного мешкання: 87500, Донецька область, м. Маріуполь, вул. Зелінського, б.5, кв.6) до Департаменту соціального захисту населення Маріупольської міської ради (ЄДРПОУ: 41336065, 87555, Донецька область, м. Маріуполь, пр. Миру, буд. 70) про визнання бездіяльності протиправною, стягнення суми,-

В С Т А Н О В И В:

Веселий Олексій Васильович звернувся до Донецького окружного адміністративного суду з позовною заявою до Департаменту соціального захисту населення Маріупольської міської ради, в якій просив:

- визнати протиправною бездіяльність відповідача щодо не нарахування та невиплати разової грошової допомоги до 5 травня за 2021 рік у розмірі п'яти мінімальних пенсій за віком;

- стягнути з відповідача недоотриману разову грошову допомогу до 5 травня за 2021 рік у розмірі 7354 грн.;

- стягнути з відповідача на користь позивача витрати на правничу допомогу у розмірі 1500 грн.

В обґрунтування позовних вимог зазначено, що позивач є учасником бойових дій та має статус ветерана війни, отже має право на нарахування та виплату разової грошової допомоги до 5 травня кожного року у розмірі п'яти мінімальних пенсій за віком відповідно до ст. 12 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» та рішення Конституційного Суду України від 27.02.2020 по справі №3-р/2020.

Ухвалою Донецького окружного адміністративного суду від 12.01.2022 відкрито провадження в адміністративній справі, за правилами спрощеного судового провадження без повідомлення учасників справи (у письмовому провадженні).

Ухвалою суду від 15.02.2022 відмовлено в задоволенні клопотання представника відповідача про заміну відповідача по справі на Міністерство соціальної політики України.

Відповідач позов не визнав, надав відзив на адміністративний позов, за змістом якого просив відмовити у задоволенні позовних вимог. Відповідач вказав, що виплата допомоги до 5 травня у 2021 році проводилася на підставі постанови Кабінету Міністрів України «Деякі питання виплати у 2021 році разової грошової допомоги...» від 08.04.2021 року № 325. Виплата щорічної разової допомоги Веселому О.В. у розмірі 1491 грн. була здійснена у

відповідності до вказаної постанови.

Також відповідач зазначає, що рішенням департаменту здійснено нарахування щорічної разової грошової допомоги до 5 травня у розмірі п'яти мінімальних пенсій за віком, з урахуванням попередньо виплаченої суми за 2021 рік в розмірі 7354 грн., та направлено на адресу департаменту соціального захисту населення Донецької обласної державної адміністрації заявку на здійснення фінансування. Після надходження бюджетних асигнувань на рахунок департаменту, буде здійснено виплату.

Перевіривши матеріали справи, вирішивши питання, чи мали місце обставини, якими обґрунтовувалися вимоги, та якими доказами вони підтверджуються, чи є інші фактичні дані, які мають значення для вирішення справи, та докази на їх підтвердження, яку правову норму належить застосувати до цих правовідносин, суд встановив наступне.

Веселий Олексій Васильович, 01 липня 1981 року народження, є громадянином України, що підтверджується копією паспорта № ВВ588560.

Позивач має право на пільги, установлені законодавством України для ветеранів війни – учасників бойових дій, що підтверджується посвідченням серії УБД № 167824.

Згідно рішення Департаменту соціального захисту населення Маріупольської міської ради від 02.02.2022 № 02.3.18-0465 позивачу нарахована сума недоотриманої грошової допомоги до 5 травня за 2021 рік в розмірі 7354 грн.

Надаючи правову оцінку спірним правовідносинам, суд керувався наступним.

Частиною 2 статті 19 Конституції України встановлено, що органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Статтю 24 Конституції України визначено, що громадяни мають рівні конституційні права і свободи та є рівними перед законом.

Згідно зі статтею 46 Конституції України громадяни мають право на соціальний захист, що включає право на забезпечення їх у разі повної, часткової або тимчасової втрати працездатності, втрати годувальника, безробіття з незалежних від них обставин, а також у старості та в інших випадках, передбачених законом.

За приписами пункту 6 частини 1 статті 92 Конституції України основи соціального захисту, форми і види пенсійного забезпечення визначаються виключно законами України.

Відповідно до частини 5 статті 12 Закону №3551-ХІІ (в редакції Закону України "Про внесення змін до Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту" від 25 грудня 1998 року №367-ХІV) щорічно до 5 травня учасникам бойових дій виплачується разова грошова допомога у розмірі п'яти мінімальних пенсій за віком.

Підпунктом "б" підпункту 1 пункту 20 розділу ІІ "Внесення змін до деяких законодавчих актів України" Закону України "Про Державний бюджет України на 2008 рік та про внесення змін до деяких законодавчих актів України" № 107-VІ від 28 грудня 2007 року (набрав чинності 01 січня 2008 року) частину п'яту статті 12 Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту" викладено у такій редакції: "Щорічно до 5 травня учасникам бойових дій виплачується разова грошова допомога у розмірі, який визначається Кабінетом Міністрів України в межах бюджетних призначень, встановлених законом про Державний бюджет України".

Рішенням Конституційного Суду України від 22 травня 2008 року № 10рп/2008 визнано такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), зокрема, положення підпункту "б" підпункту 1 пункту 20 розділу ІІ "Внесення змін до деяких законодавчих актів України" Закону України "Про Державний бюджет України на 2008 рік та про внесення змін до деяких законодавчих актів України" № 107-VІ від 28 грудня 2007 року.

В подальшому Законом України від 28 грудня 2014 року № 79-VІІІ "Про внесення змін до Бюджетного кодексу України щодо реформи міжбюджетних відносин" (набрав чинності 01 січня 2015 року) розділ VI "Прикінцеві та перехідні положення" Бюджетного кодексу

України доповнено пунктом 26, яким встановлено, що норми і положення, зокрема статей 12, 13, 14, 15 та 16 Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту" застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевого бюджетів та бюджетів фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування.

На виконання зазначених приписів Бюджетного кодексу України з метою забезпечення виплати разової грошової допомоги ветеранам війни, особам, на яких поширюється дія Законів України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту" і "Про жертви нацистських переслідувань", Кабінетом Міністрів України щороку приймалися відповідні щодо окремого бюджетного року постанови, а саме: № 147 від 31 березня 2015 року, № 141 від 02 березня 2016 року, № 233 від 05 квітня 2017 року, № 170 від 14 березня 2018 року, № 237 від 20 березня 2019 року та № 112 від 19 лютого 2020 року, якими визначався, зокрема, розмір та порядок виплати разової грошової допомоги учасникам бойових дій.

Прийнята така постанова і на 2021 рік. Так, постановою Кабінету Міністрів України від 08.04.2021 року №325 «Деякі питання виплати у 2021 році разової грошової допомоги, передбаченої Законами України «Про статус ветеранів війни гарантії їх соціального захисту» та «Про жертви нацистських переслідувань» визначено розмір виплати разової грошової допомоги учасникам бойових дій у 2021 році – 1491,00 гривень.

Рішенням Конституційного Суду України від 27 лютого 2020 року № 3-р/2020 у справі №1-247/2018(3393/18) визнано таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним), окреме положення пункту 26 розділу VI "Прикінцеві та перехідні положення" Бюджетного кодексу України у частині, яка передбачає, що норми і положення статей 12, 13, 14, 15 та 16 Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту" (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 45, ст. 425) застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевого бюджетів та бюджетів фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування.

У цьому ж рішенні зазначено, що окреме положення пункту 26 розділу VI "Прикінцеві та перехідні положення" Бюджетного кодексу України у частині, яка передбачає, що норми і положення статей 12, 13, 14, 15 та 16 Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту" (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 45, ст. 425) застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевого бюджетів та бюджетів фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування, визнане неконституційним, втрачає чинність з дня ухвалення Конституційним Судом України цього Рішення.

Отже, з 27 лютого 2020 року норми і положення, зокрема статей 12, 13, 14, 15 та 16 Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту", не застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевого бюджетів та бюджетів фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування.

Таким чином, з 27 лютого 2020 року застосовуються положення статті 12 Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту" в редакції Закону України "Про внесення змін до Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту" від 25 грудня 1998 року №367-XIV (з урахуванням рішення Конституційного Суду України від 22 травня 2008 року № 10рп/2008), а саме: щорічно до 5 травня учасникам бойових дій виплачується разова грошова допомога у розмірі п'яти мінімальних пенсій за віком.

Відповідно до статті 1 Закону України "Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування" № 1058-IV від 09 липня 2003 року, мінімальна пенсія - державна соціальна гарантія, розмір якої визначається цим Законом.

Відповідно до частини першої статті 28 вказаного Закону мінімальний розмір пенсії за

віком за наявності у чоловіків 35 років, а у жінок 30 років страхового стажу встановлюється в розмірі прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність, визначеного законом.

Статтею 7 Закону України "Про Державний бюджет України на 2021 рік" № 1082-ІХ від 15.12.2020 року встановлено у 2021 році прожитковий мінімум для осіб, які втратили працездатність: з 1 січня 2021 року - 1769 гривень.

Таким чином, розмір щорічної разової грошової допомоги учасникам бойових дій у 2021 році становить 8845,00 гривень (1769,00 гривень x 5).

Оскільки разову грошову допомогу позивачу виплачено у 2021 році у розмірі, меншому ніж передбачено частиною п'ятою статті 12 Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту", суд констатує порушення прав позивача на отримання такої допомоги у належному розмірі.

Таким чином, суд приходиться висновку, що позивач має право на соціальне забезпечення у порядку редакції Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» від 25.12.1998 №367-ХІV, яка передбачає розмір допомоги до 5 травня для учасників бойових дій – п'ять мінімальних пенсій за віком.

Разом з цим суд зазначає, що відповідач прийняв рішення від 02.02.2022 № 02.3.18-0465, яким нарахував позивачу недоотриману допомогу в розмірі 7354 грн., тобто здійснив заходи для поновлення порушеного права позивача.

Відтак суд вважає необхідним та достатнім способом захисту порушеного права позивача задоволення позовних вимог шляхом стягнення на користь Веселого О.В. 7354 грн.

При вирішенні даного спору, суд враховував правові висновки Верховного Суду, які викладені в рішенні від 29.09.2020 за результатами розгляду зразкової справи у справі №440/2722/20 (№Пз/9901/14/20), яке набрало законної сили 13.01.2021.

Положеннями частини 3 статті 291 КАС України визначено, що при ухваленні рішення у типовій справі, яка відповідає ознакам, викладеним у рішенні Верховного Суду за результатами розгляду зразкової справи, суд має враховувати правові висновки Верховного Суду, викладені у рішенні за результатами розгляду зразкової справи.

При поданні даного позову позивач також просив стягнути з Департаменту витрати на правничу допомогу у розмірі 1500 грн.

Частинами 2-7 ст. 134 КАС України встановлено, що за результатами розгляду справи витрати на правничу допомогу адвоката підлягають розподілу між сторонами разом з іншими судовими витратами, за винятком витрат суб'єкта владних повноважень на правничу допомогу адвоката.

Для цілей розподілу судових витрат: 1) розмір витрат на правничу допомогу адвоката, в тому числі гонорару адвоката за представництво в суді та іншу правничу допомогу, пов'язану зі справою, включаючи підготовку до її розгляду, збір доказів тощо, а також вартість послуг помічника адвоката визначаються згідно з умовами договору про надання правничої допомоги та на підставі доказів щодо обсягу наданих послуг і виконаних робіт та їх вартості, що сплачена або підлягає сплаті відповідною стороною або третьою особою; 2) розмір суми, що підлягає сплаті в порядку компенсації витрат адвоката, необхідних для надання правничої допомоги, встановлюється згідно з умовами договору про надання правничої допомоги на підставі доказів, які підтверджують здійснення відповідних витрат.

Для визначення розміру витрат на правничу допомогу та з метою розподілу судових витрат учасник справи подає детальний опис робіт (наданих послуг), виконаних адвокатом, та здійснених ним витрат, необхідних для надання правничої допомоги.

Розмір витрат на оплату послуг адвоката має бути співмірним із: 1) складністю справи та виконаних адвокатом робіт (наданих послуг); 2) часом, витраченим адвокатом на виконання відповідних робіт (надання послуг); 3) обсягом наданих адвокатом послуг та виконаних робіт; 4) ціною позову та (або) значенням справи для сторони, в тому числі впливом вирішення справи на репутацію сторони або публічним інтересом до справи.

У разі недотримання вимог частини п'ятої цієї статті суд може, за клопотанням іншої

сторони, зменшити розмір витрат на правничу допомогу, які підлягають розподілу між сторонами.

Представником позивача разом з позовом було надано договір про надання правової допомоги від 07.12.2021 року, додаток до договору від 007.12.2021 року з визначенням тарифів на послуги, акт наданих послуг до Договору про надання правової допомоги від 22.12.2021 року, довідка від 22.12.2021 року про отримання Поляковим І.С. від Веселого О.В. гонорару у розмірі 1500 грн., з яких вбачається, що сума оплати за виконану роботу становить 1500 грн.

У відповідності до ч. 1 і ч. 9 ст. 139 КАС України встановлено, що при задоволенні позову сторони, яка не є суб'єктом владних повноважень, всі судові витрати, які підлягають відшкодуванню або оплаті відповідно до положень цього Кодексу, стягуються за рахунок бюджетних асигнувань суб'єкта владних повноважень, що виступав відповідачем у справі, або якщо відповідачем у справі виступала його посадова чи службова особа.

При вирішенні питання про розподіл судових витрат суд враховує: 1) чи пов'язані ці витрати з розглядом справи; 2) чи є розмір таких витрат обґрунтованим та пропорційним до предмета спору, значення справи для сторін, в тому числі чи міг результат її вирішення вплинути на репутацію сторони або чи викликала справа публічний інтерес; 3) поведінку сторони під час розгляду справи, що призвела до затягування розгляду справи, зокрема, подання стороною явно необґрунтованих заяв і клопотань, безпідставне твердження або заперечення стороною певних обставин, які мають значення для справи, тощо; 4) дії сторони щодо досудового вирішення спору (у випадках, коли відповідно до закону досудове вирішення спору є обов'язковим) та щодо врегулювання спору мирним шляхом під час розгляду справи, стадію розгляду справи, на якій такі дії вчинялись.

Вирішуючи питання про розподіл судових витрат згідно з ч. 9 ст. 139 КАС України, суд дійшов висновку, що позивач має право на відшкодування витрат на професійну правничу допомогу в розмірі 1500 грн.

Відповідно до статті 139 КАС України судовий збір у даній справі стягненню не підлягає.

Керуючись статтями 139, 241-246, 250, 263 Кодексу адміністративного судочинства України, суд,

ВИРІШИВ:

Адміністративний позов Веселого Олексія Васильовича до Департаменту соціального захисту населення Маріупольської міської ради про визнання бездіяльності протиправною, стягнення суми задовольнити частково.

Стягнути з Департаменту соціального захисту населення Маріупольської міської ради на користь Веселого Олексія Васильовича недоплачену разову грошову допомогу до 05 травня за 2021 рік у розмірі 7354,00 грн.

Стягнути за рахунок бюджетних асигнувань Департаменту соціального захисту населення Маріупольської міської ради на користь Веселого Олексія Васильовича витрати на правову допомогу у розмірі 1500,00 грн.

В решті позовних вимог відмовити.

Рішення суду може бути оскаржено в апеляційному порядку до Першого апеляційного адміністративного суду через суд першої інстанції протягом тридцяти днів з дня його проголошення. У разі застосування судом ч. 3 ст. 243 КАС України зазначений строк обчислюється з дня складення повного судового рішення.

Рішення суду набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги всіма учасниками справи, якщо апеляційну скаргу не було подано.

У разі подання апеляційної скарги рішення, якщо його не скасовано, набирає законної

сили після повернення апеляційної скарги, відмови у відкритті чи закриття апеляційного провадження або прийняття постанови судом апеляційної інстанції за наслідками апеляційного перегляду.

Суддя

Г.П. Бабаш

*306*5271342*1*2*